

ת"פ (באר שבע) 32883-03-22 - מדינת ישראל-פמ"ד ע"י נ' עאטף רשאידיה -בעצמו ע"י

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 32883-03-22 מדינת ישראל נ'
רשאידיה (עציר) ואח'

לפני כבוד השופט יובל ליבדרו

בעניין: המאשימה: מדינת ישראל-פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד עמית
גינת

נגד

הנאשמים: 1. עאטף רשאידיה -בעצמו ע"י ב"כ עו"ד
וואפי נסראלדין
2. מחמוד אלסאנע-בעצמו ע"י ב"כ עו"ד
שמואל ברגר

גזר דין

מבוא

1. נאשמים 1 ו-2 (להלן: "הנאשמים") הורשעו על-פי הודאתם, במסגרת הסדרי טיעון נפרדים, בכתבי אישום נפרדים ומתוקנים (להלן: "כתב האישום" או "כתבי האישום") בביצוע עבירות של "יבוא נשק ותחמושת ונשיאה והובלה של נשק ותחמושת, עבירות לפי סעיפים 144(ב) ו-144(ב) רישא + סיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

נאשם 1 הורשע בנוסף בעבירה של שהות בישראל בניגוד לדין, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952.

2. הסדרי הטיעון אליהם הגיעה המאשימה עם כל אחד מן הנאשמים לא גובשו באותה עת. תחילה גובש ההסדר עם נאשם 2 ועניינו נדחה לצורך קבלת תסקיר של שירות המבחן וטיעונים לעונש.

במסגרת ההסדר של נאשם 2 הצדדים הסכימו ביניהם כי הטיעונים לעונש בעניינו יישמעו במאוחד עם הטיעונים לעונש בעניינו של נאשם 1, ככל וזה יורשע. בהתאם לכך, דיון הטיעונים לעונש של נאשם 2 נדחה מעת לעת, הואיל ונאשם 1 ניהל הליך הוכחות במסגרתו נשמעה כל פרשת התביעה.

עם סיום פרשת התביעה גם נאשם 1 הגיע להסדר טיעון ובהמשך לכך דיון הטיעונים לעונש נשמע במאוחד.

כאן המקום לציין, כי במובנים מסוימים עובדות כתבי האישום שגובשו במסגרת הסדרי הטיעון עם הנאשמים לא חופפות במלואן ובנקודות מסוימות אף ישנן אי התאמות. מצב זה אינו "בריא" אך נראה כי הוא קשור בניתוח הראייתי של הצדדים במסגרת המשא ומתן שהם ניהלו, ובכך שההסדרים לא גובשו כאמור בעת ובעונה אחת. הגם שכך, יש להבהיר כי דינו של כל נאשם ייגזר אך מכתב האישום שגובש בעניינו על עובדותיו, ומהסכמות דיוניות אחרות אליהן הגיעו הצדדים.

במסגרת ההסדר של **נאשם 1** הגיעו הצדדים להסדר עונשי מסוג "הסדר טווח" ולפיו הגבילה המאשימה את טיעוניה לעונש של 12 שנות מאסר, מאסר על תנאי, קנס גבוה ועונשים נלווים נוספים וההגנה תטען לעונש באופן חופשי.

במסגרת ההסדר בעניינו של **נאשם 2** לא הגיעו הצדדים להסכמה עונשית וכל צד טען לעונש באופן חופשי. לצד זאת, הוסכם שהמאשימה תעתור להטיל על נאשם 2 עונש נמוך יותר מזה שתעתור להטיל על נאשם 1, ככל שזה יורשע (כזכור, נאשם 2 הגיע להסדר קודם לנאשם 1).

כתבי אישום

3. מעובדות **כתב האישום בעניינו של נאשם 1** עולה כי במועד שאינו ידוע במדויק, קודם ל- 19.2.2022, נאשם 1, שהוא תושב איו"ש ואשר אין בידיו היתר כניסה לישראל, קשר קשר עם אחרים (שזהות חלקם אינה ידועה במדויק), לייבא נשק מירדן לשטחי מדינת ישראל, מבלי שהיה בידיהם היתר כדין לעשות זאת.

במסגרת הקשר ולשם קידומו בתאריך 24.2.2022 שוחחו נאשם 1 ואחרים ביניהם וכן עם אדם מירדן שזהותו אינה ידועה וסיכמו כי למחרת היום, היינו בתאריך 25.2.2022, יבצעו את הברחת הנשק לתחומי מדינת ישראל.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, בתאריך 25.2.2022 בסמוך לשעה 07:00, יצר נאשם 1 קשר טלפוני עם נאשם 2 וביקש כי יביא עמו שמיכה. במקביל, נאשם 2 יצר קשר טלפוני עם אחמד אלסאנע (להלן: "אחמד") וצרף אותו לקשר לייבוא הנשק. בהתאם לכך, נאשם 2 הגיע ברכב מסוג קיה כשהוא מביא עימו ברכב שמיכה והוא אסף את נאשם 1 מנקודה קרובה למחסום מיתר.

בשעה 08:00 לערך, הגיעו הנאשמים ברכב הקיה לתחנת דלק שבצומת בית קמה, שם נפגשו עם אחמד אשר הגיע למקום ברכב מסוג סקודה. סמוך לאחר המפגש נסעו הנאשמים ברכב הקיה ואחמד נסע אחריהם ברכב הסקודה עד אשר הגיעו לאזור אשדות יעקב שם עבר נאשם 1 לרב הסקודה.

בהמשך לכך, בסמוך לשעה 10:10, נאשם 1 ואחמד נסעו יחד ברכב הסקודה לאזור הגבול בין מדינת ישראל לירדן שם ירדו מהרכב, אספו 12 רוס"ר מסוג קלצ'ניקוב, 12 מחסניות ו-56 כדורים בקוטר 7.62 מ"מ תואמים (להלן: "האמל"ח") אשר נזרקו לעברם מהצד הירדני, על-ידי שני אחרים אשר זהותם אינה ידועה למאשימה, והעמיסו אותם לתא המטען של רכב הסקודה.

סמוך לאחר ההעמסה, נסעו נאשם 1 ואחמד ברכב הסקודה והובילו את האמל"ח עד לנקודה בה המתין להם נאשם 2. השניים נסעו מהמקום לכוון דרום כשאחמד נוסע אחריהם ברכב הסקודה ובו האמל"ח.

בשעה 10:50 לערך, כאשר נסעו הנאשמים ואחמד על כביש 90 בסמוך לשוב חמדיה, נעצרו הם על-ידי משטרת ישראל.

במסגרת ההסדר שגובש עם נאשם 1 הוסכם עוד, כי זה יטען ביחס לעובדה 1 לכתב האישום בעניינו כי הוא קשר קשר גם עם נאשם 2 וביחס לעובדה 2, כי הוא שוחח גם עם נאשם 2.

זאת, מבלי שהמאשימה תבקש לסתור טענות אלו.

4. כתב האישום שגובש במסגרת ההסדר עם נאשם 2 מתייחס לאותו אירוע אך כאמור לא קיימת חפיפה מלאה בין עובדות כתבי האישום, לא בסדרן ולא בתוכן.

כדי לא להאריך יתר על המידה, לא אחזור על השתלשלות האירוע כפי שזו פורטה בכתב האישום בעניינו של נאשם 2, אלא אפרט אך את ההבדלים הקיימים בין כתבי האישום.

ההבדלים הקיימים בכתב האישום בעניינו של נאשם 2:

בעובדה 1 צוין שנאשם 1 קשר קשר עם אחרים שזהותם אינה ידועה ולא כפי שנוסח בכתב האישום של נאשם 1 שרק זהותם של חלק מהאחרים אינה ידועה (ובכלל זה התעלמות מנאשם 2 עצמו)

בעובדה 2 צוין שנאשם 1 שוחח לבדו עם אדם מירדן ולא כפי שנוסח בכתב האישום של נאשם 1 שנאשם 1 שוחח עם אחרים וכן שוחחו עם אדם מירדן (ובכלל זה התעלמות מנאשם 2 עצמו).

בעובדה 3 צוין כי לאחר שנאשם 1 סיכם עם האדם מירדן על הברחת הנשק הוא צרף את נאשם 2 לקשר וביקש ממנו לצרף אדם נוסף לביצוע ההברחה שכן האחר שהיה אמור לעשות כן אינו יכול להצטרף אליהם במועד שנקבע, עובדה שלא מופיעה בכתב האישום של נאשם 1.

בעובדה 7 צוין כי בזמן שנאשם 1 ואחמד אספו והעמיסו את האמל"ח לתא המטען של רכב הסקודה, נאשם 2 שהה בקרבת מקום ברכב השני.

בעובדה 8 צוין כי לאחר שנאשם 1 ואחמד הגיעו עם רכב הסקודה ובו האמל"ח לנקודה בה המתין להם נאשם 2 לקח נאשם 1 את השמיכה מרכב הקיה כיסה באמצעותה את האמל"ח

בתא המטען של רכב הסקודה ושב ונכנס לרכב בו שהה נאשם 2.

תסקירים

5. בעניינם של הנאשמים התקבלו תסקירים של שירות המבחן.

מהתסקיר שהוגש בעניינו של נאשם 1 עלה כי זה בן 38, נשוי לשתי נשים ואב לשמונה ילדים, מתגורר במדבר יהודה יחד עם שבטו ובני משפחתו שעוסקים בגידול צאן וגמלים, עזב את המסגרת הלימודית בגיל 13 כדי לסייע בפרנסת המשפחה וטרם מעצרו לא עבד בשל התמודדות עם בעיות בריאותיות.

באשר לעבירות מסר כי ביצע אותן לאחר שנאשם 2 פנה אליו והציע לו לבצע העבירות והוא הסכים על רקע הפיתוי לקבל את סכום הכסף שהוצע לו.

נאשם 1 הביע חרטה, מסר כי לא חשב על ההשלכות של מעשיו, כי היה ממוקד בצרכיו הכספיים ושלל כי פעל ממניעים אידיאולוגיים. כן מסר כי בכוונתו להימנע מביצוע עבירות לכשיתחרר.

שירות המבחן התרשם כי נאשם 1 מנהל אורח חיים חסר יציבות, ביצע את העבירות על רקע מצוקה כלכלית, מקבל אחריות בעיקר בשל המחירים אותם הוא משלם, בעל דפוסי התנהלות מניפולטיביים, נוטה לטשטש את גבולות החוק ומתקשה לערוך התבוננות אותנטית באשר למניעיו. מפניה של שירות המבחן לשירות הסוציאלי של שב"ס עלה כי זה אינו מטופל על-ידם מאחר והוא תושב איו"ש.

על רקע מאפייניו האישיותיים של נאשם 1 וחומרת העבירות שעבר, שירות המבחן המליץ על ענישה מציבה גבולות והרתעתית.

6. מהתסקיר שהוגש בעניינו של נאשם 2 עלה כי זה כבן 28, נשוי, סיים 12 שנות לימוד, מתגורר בפזורה ליד רהט, עבד בעבודות מזדמנות באופן לא רציף.

באשר לעבירות הציג נאשם 2 את מעורבותו כמקרית וכמי שנקלע לסיטואציה, מסר כי נאשם 1 שהיה מכר של אביו התקשר אליו בבוקר יום ביצוע העבירות והציע לו להצטרף אליו לנסיעה לצורך הבאת מוצרי טבק לנרגילה, כי נענה להצעה ממניע כספי וחשב שירוויח כסף ממכירת מוצרי טבק, כי לא היה מודע לכך שמתוכנן יבוא נשק ולא העמיק בבקשתו של נאשם 1, כמו למשל בקשתו להביא שמיכה. נאשם 2 שיתף כי אין לו קשרים עם אוכלוסייה שולית, שלל מעורבות בסכסוכים ולדבריו ניהל אורח חיים נורמטיבי ללא מעורבות בפלילים.

שירות המבחן ציין כי לנאשם 2 אין מעורבות קודמת בפלילים, כי זה חש תסכול במעצר ומביע רצון לניהול אורח חיים תקין.

לצד זאת, שירות המבחן התרשם כי לנאשם 2 תחושות תסכול בשל מורכבות בחייו הזוגיים, כי הוא בעל

דימוי עצמי נמוך, כי הוא יוצר חוסר בהירות באשר לקשריו השוליים ולמידת מעורבותו בביצוע העבירות, כי הוא הביע עמדה מטשטשת באשר לביצוע העבירות, כי הוא מתייחס באופן בעייתי לעבירות, כי לא הצליח להתייחס להשלכות של ביצוע העבירות, כי פעל ממניע של רווח כספי, כי קיים פער בין האופן בו הוא מצג את עצמו לבין אופי וחומרת העבירות שביצע וכן שהוא שלל נזקקות טיפולית.

על רקע כלל האמור, שירות המבחן המליץ להטיל על נאשם 2 ענישה מוחשית.

ראיות נוספות לעונש

7. ב"כ נאשם 1 צרף חוות דעת פרטית שנערכה על ידי "מרכז אלאמל לשירותים חברתיים בע"מ" (נ/א). מחוות הדעת עולה כי נאשם 1 כבן 39, נשוי ל-2 נשים ואב ל-8 ילדים, סיים 7 שנות לימוד והצטרף לאביו ברעיית צאן וסובל מבעיות רפואיות וזקוק להשגחה רפואית.

מחוות הדעת עולה כי נאשם 1 גדל בתנאים של עוני והזנחה, מתגורר במדבר בתנאים של פשטות ומתקשה להתנהל באורח חיים המודרני.

עורך חוות הדעת התרשם כי נאשם 1 הוא בעל דימוי עצמי נמוך, אינו מודע לצרכיו הרגשיים, קל לשכנוע, אינו אלים וללא דפוסים עברייניים ואינו מעורה בעולם הפשע, לא ביצע את מעשיו על רקע אידיאולוגי או פוליטי ופעל מתוך רצון להשיג רווח קל ומהיר מבלי לחשוב על השלכות מעשיו. עורך התסקיר התרשם שלא נשקפת ממנו סכנה להמשך עבריינות וכן שהמעצר והמחרים האישיים שהוא משלם הרתיעו אותו.

ביחס לעבירות נאשם 1 הודה בביצוען והביע חרטה, הבין את חומרת מעשיו ואת הנזק שגרם לעצמו ולמשפחתו, השתתף בקבוצות במסגרת מעצרו והביע מוטיבציה לטיפול וניהול אורח חיים נורמטיבי.

עוד עולה מחוות הדעת כי החשיפה של נאשם 1 להליכים הטיפולים במסגרת מעצרו, העובדה כי מדובר במעצרו הראשון, גילו המתקדם, התנהגותו החיובית בכלא והמוטיבציה שהביע לשנות את אורחות חייו מאיינים את הסכנה הנשקפת ממנו להישנות ביצוע עבירות וכי קיים סיכוי טוב מאוד לשיקומו.

לחות הדעת צורף סרטון של כתבה ב"כאן 11" בה נערך ראיון עם הנאשם על אורחות חייו ותכניותיו לעתיד.

8. ב"כ נאשם 2 העיד לעונש את מר דני ביטון, את מר תפילין בני ואת מר אלכטנאני אחמד, חברים של משפחת נאשם 2 ואת מר עבד בסט אל טראבין אביו של נאשם 2.

מר ביטון שיתף כי הוא גמלאי של משטרת ישראל וכיום משמש כקצין ביטחון. מר ביטון מסר כי

עמוד 5

הכיר את נאשם 2 דרך אביו שהוא דמות ציבורית ומוכרת ואיש עסקים מאז שהוא קטן; כי נאשם 2 הוא אדם צנוע, פשוט, מאיר פנים; כי הופתע כששמע על מעצרו; כי אביו וכלל המשפחה מתביישים במעשיו של נאשם 2; וכן שלנאשם 2 סביבה תומכת שיכולה להעניק לו את כל התנאים לשיקום.

מר תפילין שיתף שהוא חבר ובעל קשרים עסקיים עם אביו של נאשם 2; כי הוא מכיר את נאשם 2 מאז שהיה ילד קטן כילד אחראי וטוב; כי הוא תמים והיה בסביבה לא טובה וכי משפחתו חשה בושה ממעשיו.

מר אלכטנאני שיתף אף הוא כי הוא מכיר את אביו של נאשם 2; כי אביו של נאשם 2 הוא בעל מעמד חברתי ומשמש כיושב ראש של השבט אחרי שסבו נפטר; כי הוא מכיר את נאשם 2 מגיל צעיר; כי הילדים במשפחה ממושמעים ומכבדים את אביהם; כי הופתע כששמע על מעשיו של נאשם 2; כי אביו של נאשם 2 לקח את הדברים קשה; כי לא ניתן להגיד על נאשם 2 משהו שלילי וכי לתחושתו הוא מצטער על כל מה שקרה.

אביו של נאשם 2 שיתף כי הוא מנהל עסקים מגיל 19; כי הוא הבעלים והמנהל של שתי חברות ומשמש כחבר מועצה אזורית אל קסום; כי הוא הקים את בית הספר בטרמין; כי אין למי ממשפחתו עבר פלילי; כי אחיו של נאשם 2 למדו רפואה ומשפטים; כי הוא לא האמין כששמע על מעשיו של נאשם 2 ואינו מבין איך הטעות הזו קרתה; כי לא חסר למשפחה כסף וכי מעשיו של נאשם 2 גרמו לצער במשפחה.

טיעוני הצדדים

9. **המאשימה** טענה כי מתחם העונש ההולם בעניינם של שני הנאשמים נע בין 12 ל-16 שנות מאסר ועתרה למקם את עונשו של נאשם 1 בחלק התחתון של מתחם העונש לו טענה ובנוסף עתרה להטיל עליו גם עונש של מאסר על תנאי וקנס משמעותי.

בהתאם להסדר שנערך עם נאשם 2, המאשימה עתרה להטיל על נאשם 2 עונש מאסר קצר במספר חודשים מהעונש שיוטל על נאשם 1 ונמוך יותר מהרף התחתון של מתחם העונש ההולם לו טענה. לשאלת בית המשפט, המאשימה טענה כי אינה עותרת לחרוג ממתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 2 בשל שיקולי שיקום אלא אך לנוכח ההסכמה אליה הגיעה עם נאשם 2 ולפיה תעתור בעניינו לעונש קצר מזה שלו תעתור בעניינו של נאשם 1. המאשימה הבהירה כי עמדתה העונשית בעניינו של נאשם 2 קשורה גם בכך שזה הודה במיוחס לו בשלב מוקדם יותר וגם בשל כך שלא יוחסה לו עבירת השהיה הבלתי חוקית בישראל שיוחסה לנאשם 1.

אף בעניינו של נאשם 2 עתרה המאשימה לעונשים של מאסר על תנאי וקנס.

במסגרת טיעוניה המאשימה הפנתה לערכים החברתיים שנפגעו, למידת הפגיעה הגבוהה בערכים אלו ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. בין היתר הפנתה לתכנון שקדם לביצוע העבירות, לתיאום עם אחרים, להצטיידות בשמיכה ולתזמון.

המאשימה הוסיפה כי יש לדחות את טענת נאשם 2 באשר לחלקו בביצוע העבירות נוכח העובדה כי גייס אחר לביצוע העבירות והביא עימו שמיכה לכיסוי כלי הנשק.

המאשימה התייחסה בטיעוניה גם לחומרה ולפוטנציאל הסיכון הכרוך בעבירות הנשק שעלול לזלוג לידיים עברייניות או לידיים עוינות כפי שבא לידי ביטוי בתקופה האחרונה הן במישור האידיאולוגי והן במישור הפלילי. כן הפנתה למגמת ההחמרה בענישה בעבירות הנשק, להנחיית פרקליט המדינה באשר למדיניות ההחמרה בעבירות אלו ולשיקולי הרתעת היחיד והרבים.

המאשימה התייחסה לחוות הדעת הפרטית שהוגשה בעניינו של נאשם 1 וטענה כי אין לתת לה ולסרטון שצורף אליה משקל. זאת, תוך שעתרה לתת משקל להמלצה להשתת ענישה מרתיעה בעניינו ובעניינו של נאשם 2 על-ידי שירות המבחן שהוא גוף אובייקטיבי ומשמש כזרועו הארוכה של בית המשפט.

המאשימה צרפה פסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית.

10. **ב"כ נאשם 1** טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 45 ל-72 חודשי מאסר ועתר לחרוג ממתחם העונש ההולם לו טען מטעמי שיקום ולהטיל על נאשם 1 עונש של 36 חודשי מאסר החל מיום מעצרו תוך איזון התקופה עם הטלת עונש מאסר מותנה לתקופה ממושכת. בנוסף עתר להטיל קנס מופחת לנוכח נסיבותיו האישיות.

ב"כ נאשם 1 הפנה בטיעונו לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ובין היתר לכך שהנשק נתפס בסופו של יום.

ב"כ נאשם 1 טען כי יש להטיל על נאשם 1 עונש קל מזה אשר יוטל על נאשם 2. זאת, בשים לב לחלקו של נאשם 2 בביצוע עבירות, לרבות בקשירת הקשר כעולה מעובדות כתב האישום שבו הודה נאשם 1; בשים לב לכך שנאשם 2 הוא שאסף את נאשם 1 ממקום מגוריו מעבר לגבול ובשים לב לכך שנאשם 1 הוא דל אמצעים ואין לו יכולת לרכוש את הנשק.

ב"כ נאשם 1 השלים טיעונו לעונש בכתב, והוסיף כי יש מקום להקל בעונשו של נאשם 1 גם מטעמים של הגנה מן הצדק וזאת לנוכח העובדה שלא יוחסה לנאשם 2 או לאחר עבירה הקשורה להסעת שב"ח או לעבירה אחרת בהתאם לחוק הכניסה לישראל, כפי שזו יוחסה לנאשם 1. זאת הן בכתב האישום המקורי והן בכתב האישום המתוקן.

ב"כ נאשם 1 הפנה בטיעונו גם לכך שנאשם 1 נעדר עבר פלילי, להבעת החרטה על-ידו, לאחריות שלקח על מעשיו ולחיסכון בזמן שיפוטי. לעניין זה טען ב"כ נאשם 1 כי אף שנאשם 1 ניהל בתחילה את ההליך הרי שבסופו של יום הודה וחסך זמן שיפוטי. כן הוסיף שאין לזקוף

לחובתו את העובדה שבחר תחילה לנהל את ההליך וכי תיקון כתב האישום מעיד שניהול ההליך לא היה לשווא.

ב"כ נאשם 1 הפנה גם לנסיבות חייו האישיות והמשפחתיות החריגות של נאשם 1 כפי שאלו עלו מהתסקיר ומחוות הדעת הפרטית שצרף, למצוקה הנפשית שחש נאשם 1, לכך שהוא מורתע מלבצע עבירות נוספות, לרצון שהביע להשתקם, לכך שהוא בר שיקום, לנזק שנגרם ושעתיד להיגרם למשפחתו ממעצרו בהיותו מפרנס יחיד, לכך שגדל וחי במדבר ואינו מכיר את החוק, לכך שגדל בסביבה נורמטיבית ולכך שמדובר במעידה חד פעמית אשר מעשיו אינם מאפיינים את אורח חייו ואת התנהלותו. בנוסף הפנה ב"כ נאשם 1 לבעיות הרפואיות של נאשם 1 שאילצו אותו להפסיק לעבוד (כפי שעלו מהמסמכים הרפואיים שצרף בהשלמת הטיעון בכתב).

ב"כ נאשם 1 התייחס לפער בין תסקיר שירות המבחן לחוות הדעת הפרטית שצרף וטען כי הוא נובע בכשל בתקשורת בין שירות המבחן לנאשם 1 והצביע על כך שהריאיון איתו בוצע בהיוועדות חזותית. ב"כ הנאשם ביקש לתת בשל כך עדיפות לחוות הדעת הפרטית.

ב"כ נאשם 1 הפנה להליך השיקומי בו החל נאשם 1 במסגרת מעצרו ואשר הופסק בעקבות המצב הביטחוני ועתר להכין עבורו תכנית שיקומית.

עוד הפנה לקושי האינהרנטי הקיים במעצרו של תושב זר על פני מעצר של אזרח ישראלי לרבות בשל קשיי השפה וחוסר היכולת להיפגש עם משפחתו.

11. **ב"כ נאשם 2** טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל-7 שנות מאסר ועתר להטיל על נאשם 2 6 שנות מאסר. בנוסף עתר שלא להחמיר עם נאשם 2 ברכיבי הקנס והמאסר חלף קנס.

ב"כ נאשם 2 הפנה בטיעונו לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לכך שהנשק נתפס ולא נגרם נזק מביצוע העבירות, לחלקו של נאשם 2 בביצוע העבירות הקרוב יותר לסיוע, לכך שלא היה לו חלק בהתארגנות ובעבודת השטח שקדמו לביצוע העבירות לרבות לקשר עם הצד הירדני ולכך שהוא לא נכח בנקודת ההברחה כי אם בקרבת מקום.

ב"כ נאשם 2 הפנה גם לנסיבות חייו האישיות והמשפחתיות של נאשם 2, לגילו, לכך שהוא נעדר עבר פלילי, להודאתו שניתנה בשלב מוקדם יחסית של ההליך, לאחריות שלקח ולחיסכון בזמן שיפוטי ולתיקון המשמעותי בכתב האישום לקשיים הראייתיים שהתגלו בשלב ניהול ההליך.

ב"כ נאשם 1 צרף פסיקה לתמיכה בטיעונו.

12. הנאשמים בדברם האחרון הביעו צער על מעשיהם.

דין והכרעה

13. בעניינו של נאשם 1 הציגו הצדדים הסדר מסוג "הסדר טווח" במסגרתו המאשימה הגבילה את טיעוניה לעונש של 12 שנות מאסר ואילו ב"כ הנאשם טען באופן חופשי, ועתר לעונש של 3 שנות מאסר.

בפסיקת בית המשפט העליון קיימות גישות שונות ביחס לשאלה האם במסגרת הסדר "טווח" פטור בית המשפט מחובתו לקבוע מתחם עונש הולם. מחד, קיימת גישה לפיה קביעת מתחם עונש הולם על-ידי בית המשפט היא אמירה נורמטיבית של בית המשפט אשר צריכה להיאמר ללא קשר להסדר שבין הצדדים. מאידך, קיימת גישה לפיה בנסיבות דומות, של הסדר "טווח", אין מקום לקביעת מתחם עונש הולם. לעניין הגישות השונות ראו למשל ע"פ 8109/15 **אביטן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 09.06.2016), פסקה 8.

לצד אלו, קיימת גם גישת ביניים לפיה במקרים דומים אין צורך בהרחבה ובפירוט של מתחם העונש ההולם. צורך שכזה יכול לקום בעיקר עת מוצא בית המשפט להטיל עונש שסוטה מהעונש המוסכם או שנמצא הוא מחוץ לטווח המוסכם. בעניין זה ראו למשל ע"פ 6943/16 **גלקין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.01.2018), פסקה 3.

בשים לב לכך שהעונש שהחלטתי להטיל על נאשם 1 לא סוטה מטווח הטיעון המוסכם של הצדדים לא מצאתי לשרטט במדויק את גבולות מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1. הגם שכך אעמוד בגזר הדין על כל הרכיבים הנדרשים לצורך גיבוש מתחם העונש ההולם גם בעניינו.

עוד אציין, כי העונש שלו עתר ב"כ נאשם 1 לא יכול להוות ולו את הרף התחתון של מתחם העונש ההולם בעניינו, וכן שמתחם עונש ההולם בעניינו צריך להיות גבוה ומחמיר במידת מה מזה שייקבע בעניינו של נאשם 2, בשים לב לכך שהוא הורשע בעבירה נוספת שמוסיפה גוון של חומרה, עבירה וגוון שלא מתקיימים בעניינו של נאשם 2.

בעניינו של נאשם 2 סבורני כי מתחם העונש ההולם נע בין שבע שנות מאסר וחצי לשתיים עשרה שנות מאסר וחצי. בקביעת המתחם התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובענישה הנוהגת כמפורט להלן.

לעניין המתחם לא למותר יהיה להזכיר, כי המחוקק מצא לקבוע עונש מזערי לעבירות נשק בהוראת שעה (סעיף 144(ז) לחוק העונשין), כך שהעונש שיוטל על מבצעי עבירות אלו לא יפחת מרבע העונש המרבי שקבע המחוקק לצדה של העבירה אלא אם החליט בית המשפט מנימוקים מיוחדים לחרוג מכך. תיקון זה (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021) משקף במידה רבה את רצון המחוקק להחמיר בענישה בעבירות אלו.

העונש לצידה של עבירת ייבוא הנשק, שהיא העבירה המרכזית שבה הורשעו הנאשמים, הוא 15 שנות מאסר ולכן העונש המזערי צריך לעמוד על 45 חודשים.

קיומו של עונש מזערי בעבירה מסוימת מהווה נתון בעל משקל, ולעיתים משקל בכורה, שעל בית המשפט להתחשב בו במסגרת איזונו בהיותו משקף את חשיבות הערכים המוגנים של אותה עבירה אליבא דמחוקק, ערכים שעל בסיסם, בין היתר, נקבע מתחם העונש ההולם. בהתאם לכך נקבע כי רק במקרים חריגים הרף התחתון של מתחם העונש ההולם יסטה מהעונש המזערי שנקבע לעבירה בה הורשע הנאשם (ראו ע"פ 207/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 01.02.2015], פסקה 15).

14. הנאשמים פגעו בערכים המוגנים של בטחון המדינה וריבונותה, שלום הציבור, ביטחון והסדר הציבורי.

זמינותו של כלי נשק בידיים של גורמים בלתי מורשים ומפוקחים מאפשר ביתר קלות שימוש לא חוקי בכלי נשק זה, בין אם לצורך הגשמת מטרות פליליות ובין אם לצורך הגשמת מטרות לאומניות-ביטחוניות. די בקליע אחד הנורה על אדם או על רכב בו נוסעים כדי להוביל לפגיעה קטלנית ולמצער קשה, ונקל לשער את היקף הפגיעה בשלום הציבור, בטחון והסדר הציבורי כשמדובר בייבוא של כלי נשק ותחמושת בהיקף שכזה.

בעניינו הנאשמים ששיתפו פעולה ייבאו יחד עם אחר, תוך מעורבות של גורמים מירדן, דרך גבול ירדן, 12 רוס"ר מסוג קלצ'ניקוב, 12 מחסניות ו-56 כדורים בקוטר 7.62 מ"מ תואמים.

15. עבירות נשק הן בעלות פוטנציאל לפגיעה קטלנית בשלום הציבור, ולא בכדי ניכרת מגמה רציפה בפסיקה של החמרת הענישה בעבירות אלו.

בהקשר זה נאמר אך לאחרונה על-ידי בית המשפט העליון בע"פ 5681/23 **חוא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.12.2023), פסקאות 11-13:

"עבירות הנשק באשר הן הפכו למכת מדינה. חומרתן היתרה והשפעתן על תחושת הביטחון של כלל אזרחי המדינה מחייבות הטלת ענישה משמעותית, גם על נאשם נעדר עבר פלילי (שאינו מעניינו במקרה דנן). מדיניות ההחמרה ביחס לכלל עבירות הנשק, אשר ניכרת בפסיקתו של בית משפט זה, באה לידי ביטוי סטטוטורי בסעיף 144(ז) לחוק העונשין אשר חוקק במסגרת תיקון מס' 140 לחוק (ראו: חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938). בית משפט זה שב ומתריע השכם והערב על חומרתן של עבירות הנשק בחברה הישראלית בכלל, ובמגזר הערבי בפרט [...]. עבירות אלו מגלמות סיכון רבתי לשלום הציבור, לביטחון ולסדר החברתי, כאשר חדשות לבקרים אנו עדים לתוצאותיהן ההרסניות ומעבר לכך הן משמשות קרקע פורייה לעבירות נוספות [...] בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה בגין ביצוע עבירות נשק, החל מיצרני או מבריחי הנשק הבלתי חוקי, דרך הסוחרים בו ועד לאלו הנוטלים אותו לידם ועושים בו שימוש בלתי חוקי לרבות החזקה ונשיאה. ואמנם ניכרת בשנים

האחרונות מגמת החמרה בענישה לשם מיגור עבירות אלו [...].

בית המשפט העליון התייחס לא אחת לחומרה היתרה של יבוא והברחת נשק לגבולות המדינה. יבוא והברחת נשק לגבולות המדינה מהווים את אחת החוליות הראשונות בשרשרת אשר מגדילה את מספרם של כלי נשק קטלניים המסתובבים בשוק ומזינה את האלימות והפעילות החבלנית. מדובר בכלי נשק אשר נמכרים על-פי רוב למרבה במחיר, מבלי לדעת לאלו ידיים יתגלגלו בסופו של יום.

מעבר לאמור, יבוא והברחת נשק דרך גבולות המדינה פוגעים בביטחון המדינה ובריבונותה ומחייבים את המדינה להקצות משאבים של כח אדם, אמצעים טכנולוגיים וצבאיים ומשאבים כספיים על מנת למגר תופעה זו. על הצורך בהחמרה בענישה בעבירות אלו ראו בין היתר ע"פ 4043/05 מדינת ישראל נ' בניית (פורסם בנבו, 10.6.2006), פסקה 12:

"[...] במציאות הבטחונית הקשה בה חיה מדינת ישראל, מוטלת חובה על בתי המשפט להעניש בחומרה את אלה המורשעים בעבירה של יבוא נשק ובעבירות דומות. במיוחד כך שעה שהדבר נעשה תוך חדירה דרך אחד מגבולותיה של ישראל. אף אם אין הוכחה ישירה שהנשק המוברח מיועד לידיהם של מחבלים, הרי שיש ליתן משקל לסוג הנשק ולכמותם של כלי הנשק. כאשר מדובר בהברחה של רובים מסוג קלצ'ניקוב, כפי שהיה במקרים שעל הפרק, ניתן להניח שהנשק יגיע לידי גורמים עוינים לישראל. לכן, צריכה הענישה להיות קשה ומכאיבה, מתוך תקווה כי תביא להרתעה של אלה העוסקים בהברחות של כלי נשק".

16. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא גבוהה ומשמעותית בשים לב לארגון ולהערכות שנדרשו על מנת לבצע את העבירות, לסוג כלי הנשק ואופיים ההתקפי, למספר כלי הנשק, לתחמושת התואמת שצורפה לכלי הנשק ולכך שהיבוא בוצע דרך גדר הגבול עם ירדן.

17. באשר לנסיבות ביצוע העבירות נתתי משקל לתכנון, להתארגנות ולתיאום שקדמו לביצוע העבירות; לפגיעה בביטחון ובריבונות המדינה; למקום שבו בוצעה ההברחה (גבול ירדן שהוא גבול ארוך אשר קיים קושי לסכל עבירות מעין אלו בשל כך, ואשר בו פועלים כוחות ביטחון שונים הנדרשים להסית את תשומת ליבם ממשימות הביטחון השוטפות. עוד יצוין בהקשר זה, כי מריבוי התיקים הדומים, כפי שיפורט בין היתר בסקירת הפסיקה להלן, נדמה כי גבול ירדן הפך לזירה המובילה של הברחות נשק אל תוך ישראל); לתעוזה; לפוטנציאל הסיכון שעלול היה להיגרם לו היה האירוע מסלים; למשאבים שכוחות הביטחון הקצו כדי לסקל את ההברחה; לנזק שעלול היה להיגרם לו כלי הנשק והתחמושת היו מגיעים לשוק, ובפרט לידיים חבלניות; לסוג כלי הנשק ואופיים ההתקפי; למספר כלי הנשק; לתחמושת ולמחסניות התואמות; ולסיבה בעטיה בוצעו העבירות (בצע כסף).

לצד זאת, נתתי משקל לכך שבסופו של יום כלי הנשק והתחמושת נתפסו ולא הגיעו לידיים

עוינות ובכך צומצמה מידת הנזק שנגרמה לציבור כתוצאה מביצוע העבירות.

18. בעניינו, כל אחד מהנאשמים טען בהתאם להסדר שהגיע עם המאשימה כי חלקו בביצוע העבירות קטן יותר משל השני ומכאן שיש להטיל עליו עונש נמוך יותר מהעונש שיוטל על שותפו לעבירה.

לדידי לא קיימים הבדלים משמעותיים בין חלקם של הנאשמים בביצוע העבירות, לא בהקשר של השלב של ההצטרפות להתארגנות העבריינית, לא בהקשר של הגורם ששוחח עם אחרים או הביא אחרים ולא בהקשר של הנוכחות הפיזית בנקודת ההעברה. ההבדלים הקיימים בעניינים אלה הם לא משמעותיים בתמונה הכוללת. כל אחד מהנאשמים תרם את תרומתו לביצוע ההברחה המשותפת.

עם זאת, נאשם 1 הורשע בעבירה נוספת של שהיה בלתי חוקית בישראל. עבירה זו מצדיקה כשלעצמה הטלת עונש מוחשי, אך בכך לא סגי.

במעשיו של נאשם 1 חומרה יתירה. זה ניצל את שהייתו שלא כדין בישראל לצורך הברחת כלי נשק ותחמושת אל תוך ישראל. בבחינת "יסיף על חטאתו פשע" (איוב, לד, 37). שילוב זה הופך את נסיבות ביצוע העבירות על-ידו לחמורות יותר. אין דומה מי אשר מנצל שהייתו בישראל שלא כדין לצורך עבודה למשל למי אשר שוהה בה לצורך (או גם לצורך) ביצוע עבירות פליליות. באופן דומה, ייבוא נשק על-ידי אזרח המדינה הוא חמור, אך הוא חמור שבעתיים אם מתברר כי תושב זר שהפר הריבונות מעצם שהייתו במדינה שלא כדין, הגדיל והפר הריבונות גם בדרך של ייבוא כלי נשק אל תוך המדינה תוך העמדת אזרחי אותה מדינה בסיכון.

כפי שצוין, עבירת השהות הבלתי חוקית במדינה מצדיקה כשלעצמה ענישה. ברע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9.12.2014) נקבע מתחם עונש הולם לעבירת השהייה הבלתי חוקית בישראל, המתחיל במאסר על תנאי ומגיע עד ל- 5 חודשי מאסר בפועל במקרים בהם עבירת השב"ח בוצעה ללא עבירות נלוות ולמטרת פרנסה. כאשר נלוות לעבירת השב"ח עבירה נוספת, כי אז, מטבע הדברים, מתחם העונש ההולם והעונש עצמו אמורים להיות חמורים יותר.

באשר לטענת ב"כ נאשם 1 ביחס לאכיפה הבררנית אל מול נאשם 2 שלא הואשם בעבירה של הסעת שב"ח אצין כי נאשם 1 הגיע להסדר עם המאשימה כשהוא יודע את פרטי ההסדר עם נאשם 2 לרבות העובדה כי כתב האישום המתוקן בעניינו לא כלל עבירה של הסעת שב"ח, ואף על פי כן הסכים במסגרת ההסדר עם המאשימה שכתב האישום המתוקן בעניינו יכלול את עבירת השב"ח.

הסכמה מודעת זו לא יכולה לדור בכפיפה אחת עם טענות מאוחרות ביחס לאותה הסכמה.

חזקה על נאשם 1 שהביא באמצעות בא-כוחו עניין זה במהלך המשא ומתן מול המאשימה, ולמצער שיכול היה לעשות כן, ומשהסכים להסדר ולכתב האישום המתוקן בעניינו, הכולל כאמור את עבירת השב"ח, מושתק הוא עתה מלהעלות טענה שהוא הופלה לרעה משהואשם והורשע בעבירה הקשורה בחוק זה.

19. מנעד הענישה בעבירת יבוא הנשק הוא רחב והוא תלוי נסיבות ה"עושה" לרבות גילו, עברו הפלילי, השתלבותו בהליך טיפולי ומידת ההצלחה בהליך זה, אך בעיקר בנסיבות ה"מעשה" לרבות במספר ומגוון כלי הנשק שיובאו ולסוגם ואופיים, למקום הגאוגרפי שבו בוצע הייבוא ולאופן בו יובאו כלי הנשק, לאופי הקשר וההתארגנות, למספר ולזהות המעורבים, לשאלה האם כלי הנשק נתפסו בסמוך לאחר הייבוא ולסיבות בעטיין בוצעה העבירה.

עיינתי בפסיקה שצרפו הצדדים שחלקה תפורט להלן. מטבע הדברים צרף כל צד פסיקה התומכת בעמדתו העונשית.

להלן תוצג פסיקה במקרים דומים תוך שמודע אני להבדלים בין נסיבות ה"עושה" וה"מעשה" שבאותם מקרים לבין ענייננו, ולהבדלים אלה יינתן המשקל המתאים.

בע"פ 7519/08 **טרבין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.4.2009) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בשלושה אישומים בעבירות של קשירת קשר, הסתננות ויבוא נשק והותיר על כנו עונש של 11 שנות מאסר. במקרה זה הורשע הנאשם, יחד עם אחרים, ביבוא ממצרים של 7 רובי קלצ'ניקוב ומחסניות תואמות עם 72 כדורים בכל מחסנית במקרה אחד, ו-5 רובים נוספים מאותו סוג במקרה שני. במקרה נוסף סוכל ניסיון שלו לייבא 15 ק"ג סם מסוג הרואין מירדן.

עוד ראוי להדגיש כי פסק דין זה ניתן לפני כ-14 שנים, היינו זמן רב לפני שהחלה מגמת ההחמרה בענישה בעבירות נשק ולפני שאלו הפכו להיות מכת מדינה.

בע"פ 6709/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.10.2007) קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בביצוע עבירות של יבוא וסחר בנשק, הסתננות, ביצוע עבירה על-ידי מסתנן ומתן סעד למסתנן והעמיד את עונשו על 10 שנות מאסר חלף 11 שנות מאסר שגזר עליו בית המשפט המחוזי. במקרה זה קשר הנאשם קשר עם אחרים לחצות את גבול ישראל ממצרים ולייבא לישראל כלי נשק. הנאשם והאחרים ייבאו ארבעה שקים שבכל אחד מהם היו ארבעה רובים מסוג קלצ'ניקוב וארבע מחסניות תמורת תשלום. בית המשפט העליון נימק ההקלה בעונש בין היתר בחלקו היחסי המוגבל בהברחת הנשק. גם במקרה זה פסק דין זה ניתן לפני כ-17 שנים, היינו זמן רב לפני שהחלה מגמת ההחמרה בענישה בעבירות נשק ולפני שאלו

הפכו להיות מכת מדינה.

בע"פ 11475/04 **מדינת ישראל נ' סוארכה** (פורסם בנבו, 7.11.2005) בית המשפט העליון קיבל את ערעור המאשימה על קולת העונש שהושת על נאשמים שהורשעו בעבירות של קשירת קשר לפשע ויבוא ונשיאת נשק והעמיד את עונשם על 10 שנות מאסר חלף 6 שנות מאסר שהטיל עליהם בית המשפט המחוזי. במקרה זה, במסגרת קשר שבין הנאשמים לאחרים, נסעו אלו למצרים וחצו את הגבול לישראל כשהם נושאים שמונה שקים שהכילו 25 רובים מסוג קלאצ'ניקוב, 35 מחסניות, מטול ו-3 רקטות R.P.G. ציוד אופטי ו-10 קתות רובים. בית המשפט העליון הבהיר כי הוא לא מיצה את הדין עם הנאשמים כערכאה בערעור וכן בשל התחשבות בנסיבותיהם האישיות של הנאשמים. גם פסק דין זה ניתן לפני קרוב ל-20 שנים, היינו זמן רב לפני שהחלה מגמת ההחמרה בענישה בעבירות נשק ולפני שאלו הפכו להיות מכת מדינה.

בע"פ 2733/20 **אבו זיאד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.10.2021) דחה בית המשפט העליון את ערעורם של נאשמים שהורשעו על-ידי מותב זה במסגרת פרשת נשק מסועפת ומורכבת, שעניינה בביצוע עבירות נשק רבות, מסוגים שונים, שבמרכזן עבירות של סחר שיטתי בנשק ותחמושת בין הנאשמים עצמם, ובין הנאשמים לגורמים חיצוניים - חלקם בתחומי ישראל, חלקם בתחומי איו"ש והותיר על כנם עונשים של 10 שנות מאסר על נאשם 1 ועונש של 8.5 שנות מאסר על נאשם 2.

בע"פ 8665/20 **אגבאריה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.11.2021) אותו צרפה המאשימה דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של יבוא ועשיית עסקה אחרת בנשק וכן עבירה של שהייה בישראל שלא כדין והותיר על כנו עונש של 4.5 שנות מאסר. במקרה זה דובר על יבוא של שלושה תתי מקלעים ומחסניות תואמות משטחי הרשות לתחומי המדינה ועשיית עסקה אחרת בכלי נשק ומחסניות אלה;

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 39675-11-20 **מדינת ישראל נ' טראבין** (פורסם בנבו, 7.9.2022) אותו צרפה המאשימה גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בהסדר "סגור" בשלושה אישומים שונים בעבירות של יבוא נשק, עסקה אחרת בנשק, הובלת נשק, החזקת נשק, עורמה ועבירות מס עונש של 11 שנות מאסר ו-9 חודשים. ההסדר נומק בקשיים ראייתיים הקשורים בחסיונות. יצוין כי במסגרת ההסדר הוסכם גם על חילוט של רכב שבו נעשה שימוש וזאת מעבר לקנס על סך 75,000 ₪ שהוטל. במקרה זה ייבא הנאשם באישום הראשון 60 אקדחים מגבול ירדן ובאישומים הנוספים ביצע עבירות נוספות בנשק.

בת"פ (מחוזי-נצרת) 36571-10-22 **מדינת ישראל נ' סעדי** (פורסם בנבו, 24.10.2022) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע במסגרת הסדר טיעון "סגור" בעבירות של יבוא עשרות כלי נשק ותחמושת בשני מועדים דרך הגבול עם ירדן ובנשיאת נשק והובלתו עונש של 10 שנות

מאסר וקנס בסך 150,000 ₪.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 14767-09-22 **מדינת ישראל נ' גברין ואח'** (פורסם בנבו, 3.7.2023) גזר בית המשפט על נאשמים שהורשעו בייבוא של 10 אקדחים ו- 10 מחסניות במסגרת הסדר טיעון "סגור" בשל קושי ראיתי שהתגלע בתיק, עונש של 7 שנות מאסר על נאשמים 1 ו-2 ו- 6 שנות מאסר וחצי על נאשם 3. בית המשפט המחוזי קיבל את ההסדר העונשי לעניין תקופת המאסר בשל הקושי הראיתי ועקרון ההסתמכות של הנאשמים אך מצא להחמיר עם הנאשמים ברכיבי הענישה שהצדדים הותירו לשיקול בית המשפט.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 28796-07-22 **מדינת ישראל נ' סדאן** (פורסם בנבו, 9.7.2023) גזר מותב זה במקרה דומה על נאשמים שהורשעו בייבוא נשק ותחמושת (6 רובים, 6 אקדחים ותחמושת) מגבול ירדן עונשים שונים בהתאם לחלקם בביצוע העבירות. על נאשם 1 נגזר עונש של 7 שנות מאסר (בהתאם להסדר כי יוטל עליו עונש נמוך יותר מיתר הנאשמים בשל קשיים ראיתיים), על נאשם 2 (שלו היה עבר פלילי) נגזרו 9 שנות מאסר ועל נאשם 3 נגזר עונש של 8 שנות מאסר. יש לציין כי בעניינו הורשעו הנאשמים אף בעבירות של נשיאה והובלה של נשק.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 5275-07-21 **מדינת ישראל נ' אלקשחר ואח'** (פורסם בנבו, 24.4.2023) אותו צירף גם ב"כ נאשם 2, בית המשפט המחוזי גזר על נאשמים 1 ו-3 שהורשעו בעבירות של ייבוא נשק והפרעה לשוטר במסגרת הסדר "טווח" (המאשימה הגבילה את טיעוניה לעונש בעניינו של נאשם 1 ל-11 שנות מאסר ובעניינו של נאשם 3 ל-8 שנות מאסר) עונש של 9 וחצי שנות מאסר על נאשם 1 ו- 7.5 שנות מאסר על נאשם 3.

על נאשם 2, שהורשע בעבירות של סיוע ליבוא נשק והפרעה לשוטר, גזר בית המשפט המחוזי במסגרת הסדר טיעון "פתוח" עונש של 3 שנות מאסר.

במקרה זה ייבאו נאשמים 1 ו-3 כשנאשם 2 מסייע בידם 14 כלי נשק שונים, 9 מחסניות ו- 81 כדורים דרך גבול ירדן. בהמשך ברחו משוטרים שרדפו אחריהם באופן רכוב ורגלי עד אשר נתפסו

בת"פ (מחוזי-נצרת) 37678-03-21 **מדינת ישראל נ' מצלח** (פורסם בנבו, 10.03.2022) גזר בית המשפט על נאשם שהורשע בביצוע עבירות נשק בכך שייבא 34 אקדחים עם מחסניות תואמות עונש של 6 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשם וערעור המאשימה תוך שהוא מציין כי ראוי היה להחמיר בעונש והוא אינו עושה כן רק בשל תסקיר שירות המבחן החיובי שהתקבל בעניינו (ע"פ 2653/22; 2740/22 **מדינת ישראל נ' מצלח**, פורסם בנבו, 22.5.2023)

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 54225-04-21 **מדינת ישראל נ' פלוני** (לא פורסם, 4.4.2023) גזר

מותב זה על נאשם שהורשע בעבירה של **ניסיון** ליבוא 7 רובים ומחסניות דרך גבול ירדן לישראל עונש של 5 שנות מאסר ו-9 חודשים.

בת"פ (מחוזי-חיפה) 42581-06-21 **מדינת ישראל נ' שאמי** (פורסם בתקדין, 2.2.2023) אותו צרף ב"כ נאשם 1 גזר בית המשפט המחוזי על נאשמים שהורשעו לאחר ניהול הליך הוכחות בעבירות של יבוא נשק (15 אקדחים ו-30 מחסניות), נשיאת נשק, יבוא והחזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית (35.2 ק"ג חשיש) מגבול לבנון וגזר על נאשם 1 עונש של 92 חודשי מאסר ועל נאשם 2 92 חודשי מאסר הכוללים 4 חודשי מאסר על תנאי שהופעלו במצטבר. (ערעור בעניינו תלוי ועומד בבית המשפט העליון ע"פ 2276/23 **שאמי נ' מדינת ישראל**).

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 41228-03-18 **מדינת ישראל נ' פרנק** (פורסם בנבו, 8.4.2019) אותו צרף ב"כ נאשם 2 גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שעבד כנהג בקונסוליה הכללית של צרפת בירושלים ואשר הורשע בשלושה אישומים שונים בשלוש עבירות של יבוא נשק, שלוש עבירות של הובלה ונשיאת נשק ושלוש עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות עונש של 7 שנות מאסר. במקרה זה הנאשם העביר אקדחים מעזה לגדה המערבית דרך ישראל, באמצעות רכב קונסולרי, בתמורה לתשלום. הנאשם העביר באישום הראשון 5 אקדחים, באישום השני 10 אקדחים ובאישום השלישי 14 אקדחים.

בת"פ (מחוזי-נצרת) 54338-03-21 **מדינת ישראל נגד אבו חטאב** (פורסם בנבו, 10.02.2022), אותו צרפו ב"כ נאשם 2 והמאשימה, בו גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירה של יבוא נשק ועבירות תעבורה עונש של 6 שנות מאסר בנוסף להפעלת עונש בן 4 חודשי מאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד כנגדו חציו במצטבר. במקרה זה דובר על יבוא 6 כלי נשק מירדן שכללו 4 אקדחים, רובה צייד ורובה מסוג קלצ'ניקוב;

בת"פ (מחוזי-נצרת) 37871-05-19 **מדינת ישראל נ' אבו מוך ואח'** (פורסם בנבו, 24.11.2022) אותו צרף ב"כ 2 בו נגזר על נאשם שהורשע בעבירה של יבוא עשרות כלי נשק דרך גבול ירדן לישראל עונש של 10 שנות מאסר.

אולם מעיון במאגרים עולה כי בית המשפט העליון ביטל את העונש ואת הרשעת הנאשם והחזיר את התיק לבית המשפט המחוזי לאחר שהתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו (ע"פ 178/23 **אבו מוך נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו, 15.6.2023).

20. במסגרת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות (אציין כי לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם שקבעתי בעניינו של נאשם 2), נתתי דעתי להודאות הנאשמים, ללקיחת האחריות ולחיסכון בזמן שיפוטי (כל אחד בהתאם לשלב בהליך בו הודה); לכך שהם נעדרי עבר פלילי;

לנסיבותיהם האישיות-משפחתיות; לנזק שייגרם להם ולמשפחותיהם כתוצאה מהעונש שיוטל עליהם ולהמלצות שירות המבחן.

בעניינו של נאשם 1 נתתי משקל גם למצבו הרפואי, לקושי האינהרנטי במאסרו בהיותו תושב זר כמו גם לרצון ולמוטיבציה שהביע לחזור לנהל אורח חיים נורמטיבי.

נאשם 1 מצא לנכון לצרף בנוסף לתסקיר שירות המבחן שהתקבל בעניינו חוות דעת פרטית. הגם שדרך המלך לבחינה של מערך חייו של הנאשם ובחינת שיקולי השיקום היא באמצעות הגוף האובייקטיבי, המקצועי ואשר משמש כזרועו הארוכה של בית המשפט - שירות המבחן, לא מצאתי להתעלם מהאמור בחוות הדעת הפרטית שהוגשה ונתתי משקל לנסיבות חייו של הנאשם, ולחרטה ולמוטיבציה שהוא מגלה להשתקם ולחזור לנהל חיים נורמטיביים כפי שאלו פורטו בחוות הדעת.

בעניינו של נאשם 2 נתתי משקל לעדות האב וחברי המשפחה באשר להתנהלותו הנורמטיבית עד לביצוע העבירות.

לצד כל האמור, סבורני שיש לתת ביטוי בענישה לשיקולי ההרתעה, הן של הנאשמים עצמם והן של הרבים. שיקולים אלו יפים לגזרה זו של עבירות והם נדרשים בצוק העיתים.

כפי שיפורט, עונש המאסר שיוטל על נאשם 1 יהיה חמור מעונש המאסר שיוטל על נאשם 2. זאת, הן בשל כך שנאשם 1 עבר עבירה נוספת של שהייה בישראל שלא כדין, הן בשל כך שנסיבות ביצוע עבירת ייבוא הנשק בעניינו חמורות יותר מקום זו מבוצעת על-ידי תושב זר שהפר הריבונות מעצם שהייתו בישראל והגדיל ופגע בריבונות בשל ביצוע עבירות פליליות בתוך ישראל, עבירות המסכנות את אזרחי המדינה, והן בשל כך שנאשם 2 הודה במיוחס לו בשלב מוקדם הרבה יותר של ההליך.

כזכור נאשם 1 הודה במיוחס לו רק בסיום פרשת התביעה ולכן לא זכאי הוא לאותה מידה של הקלה לה זכאי נאשם 2 שהודה בתחילת הליך ההוכחות.

לא למותר לציין, כי אף המאשימה סברה שנכון להטיל על נאשם 2 עונש קל מזה של נאשם 1.

21. באשר לרכיבים הנלווים לעונש המאסר, סבורני כי יש להטיל עונש של מאסר על תנאי ארוך ומרתיע ובנוסף יש להטיל גם קנס משמעותי על כל אחד מן הנאשמים. במסגרת ההתמודדות עם

תופעת עבירות הנשק יש להשתמש גם באכיפה כלכלית שכן עבירות אלו נעברות לא פעם, כמו בעניינו, מטעמים כלכליים. עם זאת, ביחס לרכיב הקנס אתחשב בנסיבותיהם האישיות של הנאשמים, לרבות במצבם הכלכלי כמצוות סעיף 40 ח' לחוק עונשין, בכך שכלי הנשק והתחמושת נתפסו בטרם הושג רווח כלכלי מהם ובתקופות המאסר הממושכות שתוטלנה על הנאשמים.

22. לאור כל האמור לעיל, אני מטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

א. 9 שנות מאסר בפועל החל מיום מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא יעבור עבירת נשק.

3 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא יעבור עבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל.

ג. קנס בסך 25,000 ₪ או חודשיים מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך שנתיים מהיום.

נאשם 2

א. 8 שנות מאסר בפועל.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא יעבור עבירת נשק.

ג. קנס בסך 25,000 ₪ או חודשיים מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך שנה מהיום.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, י"ז סיוון תשפ"ד, 23 יוני 2024, במעמד הצדדים.